

що ся скланяють по тоя примѣръ немѣть усѣченно склоненіе.

За прилагателны-те имена въобще можеме да забѣлѣжиме слѣдующе-то:

I. Только качественны-те прилагателны имѣть по двѣ склоненія, полно и усѣченно, а всы-те други видове имѣть только по едно или полно или усѣченно.

II. Тья прилагателни притяжательны, що кончавѣть на *инѣ*, ако имѣть предъ него *в*, можатъ да ся съкратѣть на *ль*, ако ли *н*, на *ь* както: Барна́винѣ Барна́вель, Ё́вннинѣ Ё́внь. Така исто и тья що сѣ на *овѣ*, ако предъ него имѣть *м* или *в* съкратѣвѣть ся на *ль*, ако ли — *н* или *л* — на *ь*, както: ѿвра́амовѣ ѿвра́амель, Ё́акововѣ Ё́аковель, Стефа́новѣ Стефа́нель, Па́уловѣ Па́уель.

III. Кога прилагателно-то полно кончава на *ий*, тога усѣченно-то кончава на *ь*, а кога на *ий*, тога *ѣ*.

IV. Много отъ усѣченны-те прилагателны за благогласіе пріимѣть въ имени-телный падежъ въ мъжскій-а родъ гласны-те *о* или *е*, кои-то въ други-те падежи пакъ ги отхвърлятъ: *о* пріимѣть обыкновенно